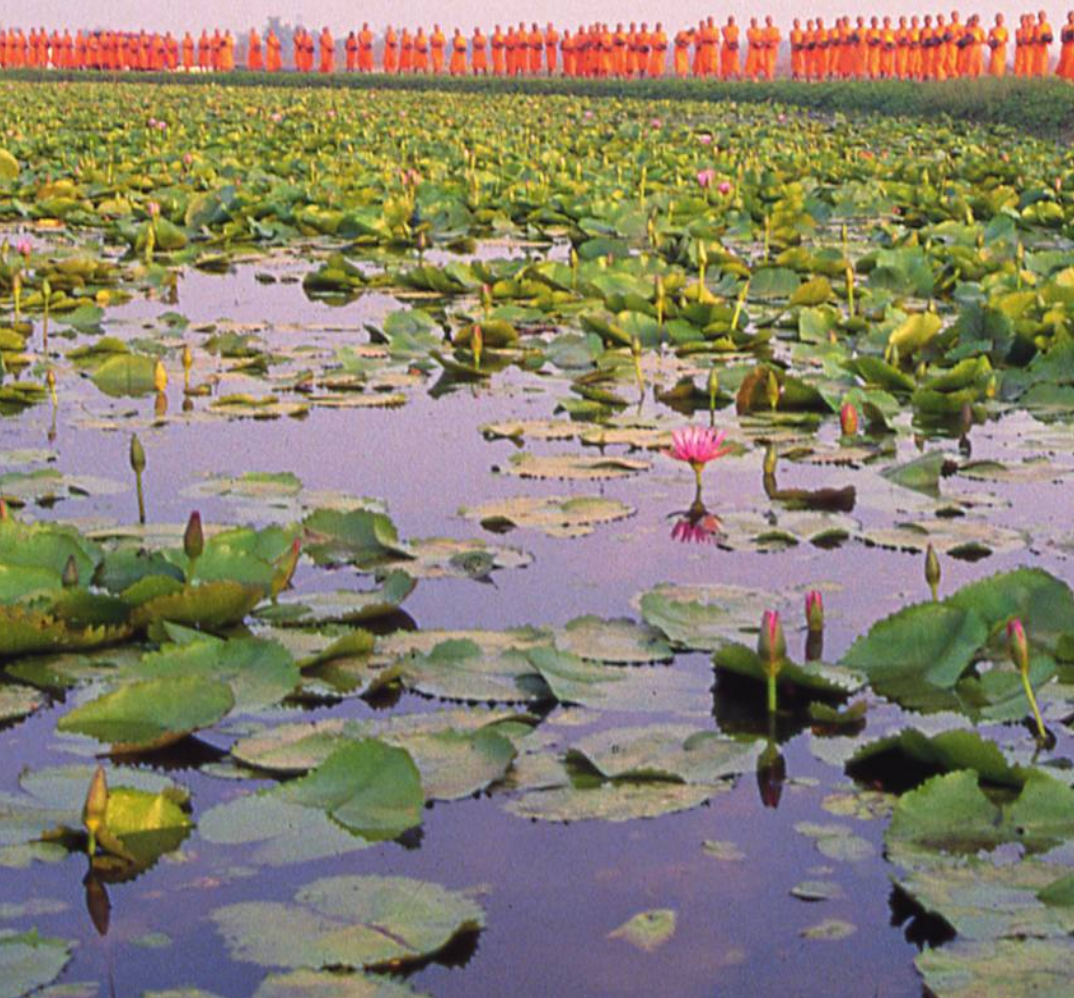

เวลาที่เหลืออยู่

วันที่ ๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

โอวาทหลวงพ่ออัมมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันอาทิตย์ที่ ๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

เมื่อสักครู่เราได้ประกอบพิธีมหาปวารณากัน โดยต่างปวารณาซึ่งกันและกันว่า หากได้เห็น ได้ยิน หรือสงสัยว่า เพื่อนสหธรรมิกกระทำผิดพลาดจากพระธรรมวินัย จากข้อวัตรปฏิบัติ จะด้วยความผิดพลาดพลั้งเผลอ ทางกาย ทางวาจาก็ดี ที่จะเป็นเหตุให้เพื่อนสหธรรมิกหลุดจากเป้าหมายที่จะทำพระนิพพานให้แจ้ง ก็จะแนะนำตักเตือนด้วยความปรารถนาดี โดยเอาพระธรรมวินัยเป็นที่ตั้ง

ส่วนผู้ได้รับการตักเตือนก็จะยอมรับด้วยความเต็มใจ ดื่อกดีใจ และรู้สึกขอบพระคุณเพื่อนสหธรรมิกที่มีความปรารถนาดี กล่าวให้คำแนะนำตักเตือน เหมือนช่วยชีวิตมรณีย์ ชี้ข้อบกพร่อง ให้ตัวเราสามารถฝึกฝนตนเองได้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ในสมัยพุทธกาล พระภิกษุสามเณรที่บวชเข้ามาในพระพุทธศาสนาต่างก็มีเป้าหมายอย่างเดียวกัน นั่นคือหวังที่จะทำพระนิพพานให้แจ้ง นั่นหมายถึงว่า พระนิพพานมีอยู่แล้ว แต่เรายังไม่แจ้ง เพราะกิเลสเข้าไปครอบงำ และด้วยพระธรรมวินัยที่พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ดีแล้วนี้ จะเป็นแนวทางให้เราอาศัยประพฤติปฏิบัติเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้งได้

เพราะฉะนั้น ถ้าหากเรากระทำผิดพลาดพลั้งเผลอ ไม่ปฏิบัติตามพระธรรมวินัย เพื่อนสหธรรมิกก็จะแนะนำตักเตือนเรา เพื่อจะได้ไปถึงเป้าหมายไปเป็นทีมพร้อม ๆ กัน

ออกพรรษาแล้ว ภิกษุทั้งหลายก็จะแยกย้ายกันไปประพฤติปฏิบัติธรรมตามสถานที่ชอบใจ ตามป่า เขา ห้วย หนอง คลอง บึง ตามถ้ำ

ตามโคนไม้ ลอมฟาง เรือนว่าง หรือที่ไหนก็แล้วแต่ที่มีความรู้สึกว่า ปฏิบัติธรรมแล้วสะดวกใจ ใจรวมได้เร็ว ก็แยกย้ายกันไป จะไม่อยู่รวมกัน โดยยึดถือเอาพระธรรมวินัยเป็นที่ตั้ง เหมือนมีพระบรมศาสดา อยู่ใกล้ติดเป็นเงาตามตัวอย่างนั้น

กิจวัตรและกิจกรรม

บัดนี้ เราปวารณากันแล้ว ได้ทำตามเยี่ยงอย่างอริยประเพณี หลวงพ่อ ไม่อยากให้ทำแค่เป็นเพียงธรรมเนียมหรือตามประเพณีเท่านั้น อยากให้เป็นเรื่องจริงจังที่จะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อตัวเรา ให้สมฐานะที่เรา สมัครใจเข้ามาเป็นนักบวช เพราะเห็นภัยในวัฏสงสาร เพราะเบื่อหน่ายต่อ ความทุกข์ อยากพ้นทุกข์ เห็นว่าชีวิตนักบวชเป็นชีวิตแบบเดียวที่ปลอด กังวล และมีโอกาสทำพระนิพพานให้แจ้งได้ ชีวิตนักบวชมีวัตถุประสงค์ อย่างนี้ เพราะฉะนั้นเมื่อเราปวารณากันแล้วก็ขอให้ทำกันอย่างจริงจัง

เนื่องจากวัดเรามีทั้งกิจวัตรและกิจกรรมที่จะต้องทำควบคู่กันไป ดังนั้นสิ่งที่เราสามารถแนะนำตักเตือนเพื่อนสหธรรมิกจึงมี ๒ เรื่อง คือ เรื่องกิจวัตรและกิจกรรม

ในด้านกิจกรรม ลูกทุกรูปต่างตั้งใจสร้างบารมี ตั้งใจทำงานที่ได้รับมอบหมายให้มีประสิทธิภาพสมบูรณ์ที่สุด จึงพยายามปรึกษาหารือกันอยู่ตลอดเวลา จนกระทั่งดีก ๆ ดีน ๆ เท่าที่หลวงพ่อสังเกตดู เรามักจะบริหารเวลากันไม่ค่อยเป็น ไม่รู้จักวิธีที่จะรวบรัดสรุปงานให้ได้ ผลอย่างรวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ ใช้เวลาประชุมน้อยที่สุดแต่ให้ได้ งานมากที่สุด

ที่ผ่านมา นั้น เราทำตรงนี้ยังไม่สมบูรณ์ เมื่อทำบ่อยเข้าก็เกิดเป็นความเคยชินจนติดเป็นนิสัย นิสัยที่อยู่ทำงานกันดึก ๆ ตื่น ๆ คุยเรื่องงานส่วนหนึ่ง คุยเรื่องอื่นอีกส่วนหนึ่ง แล้วก็เพลินไปจนกระทั่งดึกตื่นจาวัดดึก ตื่นเช้าไม่ไหว พอตื่นขึ้นมาก็เพลีย เหนื่อย ไม่มีอารมณ์ที่จะทำวัตร จึงทำให้กิจวัตรกิจกรรมไม่ลงตัว

ในด้านกิจวัตร การสวดมนต์ไหว้พระจะเป็นเครื่องกลั่นกรองใจเราให้หยุดนิ่ง เพราะฉะนั้นกิจวัตรที่จัดเอาไว้ให้ จะเป็นการสวดมนต์ทำวัตรเช้า-วัตรเย็น นั่งสมาธิภาวนาก็ดี ล้วนมีวัตถุประสงค์ที่จะทะลอมใจให้หยุดนิ่ง ให้เข้าถึงธรรมภายในทั้งนั้น

หลวงพ่อยกให้ลูกทุกรูปเกิดความสำนึกว่า เรามีเวลาอยู่ในโลกนี้จำกัด หากเมื่อไรมีวัยเท่ากับหลวงพ่อดอนี้ จะยังมีความรู้สึกว่าวันคืนมันหมดไปอย่างรวดเร็ว เวลาแห่งการทำความดีหมดไปเร็วเหลือเกิน เพราะฉะนั้นขออย่าอีกทีว่า เรามีเวลาอยู่ในโลกนี้จำกัด เมื่อเราตั้งใจเป็นนักบวชเพื่อมุ่งแสวงหาพระนิพพาน หาที่สุดแห่งธรรม เราก็ควรจะทำให้ได้อย่างที่ตั้งใจเอาไว้ โดยไม่มีข้อแม้ ข้ออ้าง หรือเงื่อนไข

หากลูกเชื่อคำพูดที่ว่า หวานพีชเช่นไรย่อมได้ผลเช่นนั้น ประกอบเหตุอย่างไรก็ได้ผลอย่างนั้น ปลุกถั่วก็ได้ถั่ว ปลุกงาก็ได้งา ตลอดระยะเวลา ๑ พรรษาที่ผ่านมา หากเราปฏิบัติกิจวัตรกิจกรรมควบคู่ไปกับการปฏิบัติธรรมอย่างไม่มีข้อแม้ ข้ออ้าง และเงื่อนไข ผลที่จะออกมาต้องเป็นสิ่งที่ดีงามอย่างแน่นอน

ให้ถามตัวเองว่า ตลอดพรรษาที่ผ่านมา นั้น เราได้เป็นนักสู้สมกับที่ได้ตั้งใจมาบวชมาแสวงหาหนทางพระนิพพาน และมีเป้าหมายจะไป

ถึงที่สุดแห่งธรรมแล้วหรือยัง หากเรายังทำไม่สมบูรณ์ ออกพรรษาแล้วก็ทำให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ออกพรรษาแล้ว อย่าละความเพียร

ออกพรรษาแล้ว เรามีเวลาว่างกันอีกมาก คำว่า “ว่าง” ในที่นี้หมายถึง เมื่อเราบริหารเวลาได้ลงตัว เราสามารถทำทั้งกิจวัตรและกิจกรรมสองอย่างนี้ควบคู่กันไป

หลวงพ่อยากให้อุทธกฐนตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมกันอย่างเต็มที่ อย่าประมาท คิดดูให้ดีว่า พรรษาเราเพิ่มขึ้นแต่ธรรมกายเราเข้าถึงแล้วหรือยัง ที่สำคัญตัวของเรานั้นเข้าถึงแล้วหรือยัง ทั้ง ๆ ที่ธรรมกายมีอยู่ แต่เราให้ความเอาใจใส่กับตรงนี้แค่ไหน ถ้าใครยังได้ยินแต่ชื่อ ยังเข้าไม่ถึง ยังไม่รู้จัก ก็ตั้งใจปฏิบัติธรรมให้ได้รู้จักตัวจริงของท่าน

ด้วยกำลังบุญกำลังบารมีของอุทธกฐน ถ้าตั้งใจจริง ๆ แล้วใจหยุดได้ทุກฐน ที่หยุดไม่ได้เป็นไม่มีเด็ดขาด ถ้าบุญน้อยจะไม่ได้ยินคำว่า “ธรรมกาย” จะไม่มีโอกาสมาสร้างบุญร่วมกัน นี่คือสัญลักษณ์ของผู้มีบุญในกาลก่อน

เพราะฉะนั้น ต้องปรับปรุงตัวของเราให้ดี ปรับใจให้ดี อะไรที่เป็นข้าศึกต่อการทำใจหยุดนิ่ง ที่จะเข้าถึงพระธรรมกายภายใน เราก็เว้นสิ่งนั้น อย่าเข้าใกล้ อย่าสนใจ อย่าให้ความสำคัญ เอาใจใส่กับสิ่งที่สำคัญที่สุด คือ กลางของเรา แม้ว่าเราจะมีภารกิจอะไรก็ตาม อย่าทิ้งกลาง อย่าทิ้งใจหยุดนิ่ง เราจะต้องเข้าถึงให้ได้ พิสูจน์ให้ได้ว่า

ธรรมกายมีจริงไหม เป็นอย่างไร เข้าถึงแล้วจะรู้สึกอย่างไร คำว่า “รสแห่งธรรม ชนะเลิศกว่ารสทั้งปวง” รสนั้นเป็นอย่างไร เราจะได้รู้รสนั้น

วันพรุ่งนี้ พระนวกะส่วนหนึ่งก็จะลาสิกขา เพราะผลงานมาได้แค่ช่วงสั้นภายในพรรชานี้ อีกส่วนหนึ่งจะขึ้นไปปฏิบัติธรรมที่พนาว์วัฒน พุดถึงพระนวกะแล้วนำขึ้นใจ วันคืนผ่านไปตลอด ๑ พรรษา ตั้งใจกันดีเหลือเกิน ทั้งฝึกฝนอบรมตนเอง ทั้งปฏิบัติธรรม ทำได้ดีมาก เพราะฉะนั้น อานิสงส์ที่พระนวกะจะได้รับ เมื่อออกพรรษาแล้วตั้งใจจะไปปฏิบัติธรรมที่พนาว์วัฒนต้องสมหวัง ต้องเข้าถึงธรรมกันอย่างแน่นอน ส่วนที่จำเป็นต้องลาสิกขาก็ไปปฏิบัติธรรมกันต่อบ้านนะลูกนะ

ความรู้ภายใน

มีสิ่งที่น่าสนใจภายในตัวเรามากมายทีเดียว โดยอาศัยการหยุดนิ่งนี้แหละ หยุดเข้าไปดูส่วนเข้า เดียวก็เห็นดวงธรรม เห็นกายภายใน เห็นธรรมกาย และก็มีเรื่องราวเกี่ยวกับธรรมกายตลอดเส้นทาง

ความรู้ภายในเป็นสิ่งที่เราจะต้องเข้าถึงให้ได้ เป็นอาชีวะของพระที่จะไปรู้ไปเห็นว่า ในโอกาสโลก ชนธโลก สัตวโลก มีการเกี่ยวพันกันอย่างไร เขาบังคับบัญชากันอย่างไร การกระทำจากคนหนึ่ง มีผลกระทบถึงจักรวาล ถึงแสนโกฏิจักรวาล ถึงอนันตจักรวาล ถึงธาตุธรรมทั้งหมดอย่างไร

เพราะฉะนั้น นี่เป็นเรื่องใหญ่ที่พวกเราทั้งหลายควรจะเอาใจใส่ศึกษาที่จะไปรู้ไปเห็น อย่ามัวไปทอดธุระให้หมดเวลากันไปวัน ๆ อย่างนั้นไม่เอา กลับใจเสียใหม่ **อย่ามัวสนใจแต่เรื่องที่ไม่เป็นสาระ จนกระทั่งลืมเรื่องการหยุดการนิ่ง**

ขออย่าอีกครั้งว่า เราได้บวรณากันเอาไว้แล้ว เพราะฉะนั้นเมื่อเพื่อนสหธรรมิกติดเตือนเกี่ยวกับเรื่องข้อวัตรปฏิบัติ กิจวัตรกิจกรรมอะไรต่าง ๆ ก็ดี อย่าโกรธกัน ให้รักกัน สามัคคีกัน มีความปรารถนาดีซึ่งกันและกัน และเราจะได้ไปถึงที่สุดแห่งธรรมพร้อม ๆ กัน

ในที่สุดนี้ หลวงพ่อขออนุโมทนาสาธุการกับลูกทุกรูป ที่ได้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมตลอดระยะเวลาผ่านมา ๑ พรรษา บางรูปก็ตั้งใจสวดพระปาติโมกข์ให้ได้ ทรงจำพระวินัยเอาไว้ บางรูปก็ตั้งใจปฏิบัติธรรมกันอย่างเต็มที่เต็มกำลัง

ให้อาณภาพแห่งบุญนี้ เป็นบุญพิเศษที่ติดอยู่ในศูนย์กลางกายของลูกทุกรูป จัดสิ่งที่ไม่ดีต่าง ๆ ให้หมดสิ้นไปจากกายวาจาใจ จากธาตุธรรมเห็นจำคิดรู้ ให้ธาตุธรรมเห็นจำคิดรู้นั้นสะอาด บริสุทธิ์ ผ่องใสเหมาะสมที่จะเป็นที่รองรับพระรัตนตรัย

ให้มีสุขภาพพลานามัยที่แข็งแรง ห่างไกลจากสิ่งที่เป็นข้าศึกต่อพรหมจรรย์ ต่อกุศลธรรม ต่อเป้าหมายที่จะไปถึงที่สุดแห่งธรรม ให้รู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอดในวิชาธรรมกาย ให้หยุดได้สนิท หยุดได้เนิ่นนาน หยุดต่อเนื่อง หยุดได้อย่างสมบูรณ์ หยุดกระทั่งเข้าถึงความสำเร็จ กระทั่งรู้จักคำว่า **“หยุด เป็นตัวสำเร็จ”**

ให้แตกนาคในพระไตรปิฎก ๘๔,๐๐๐ พระธรรมชั้นตรี ของพระผู้มีพระภาคเจ้าที่ตรัสเอาไว้อย่างดีแล้ว ให้เป็นพระที่สมบุรณ เป็นสามเณรที่สมบุรณ เป็นนักบวชที่โลกต้องการ ให้เป็นที่รักของมนุษย์ของเทวดาทั้งหลาย ให้มีจิตใจเบิกบานแจ่มใส เป็นสุขทั้งนั้งนอนยืนเดิน ทั้งหลับทั้งตื่น จะแสดงธรรมก็ให้ไพเราะทั้งเบื้องต้น ท่ามกลาง และเบื้องปลาย บริสุทธิบริบูรณ์ทั้งอรรถพยานุชนะ เช่นเดียวกับพระผู้มีพระภาคเจ้าที่ทรงแสดงเอาไว้อย่างดีแล้ว เมื่อใครได้ยินได้ฟังข้ออรรถข้อธรรมที่ลูกทุกรูปได้แสดงไปแล้ว ก็ขอให้เขาเข้าใจในธรรมนั้น ให้มีจิตใจปราโมทย์ ปีติเบิกบาน หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะที่เข้ามาครอบงำนับภพนับชาติไม่ถ้วน

ขออานุภาพแห่งบุญบารมี รัตมี กำลัง ฤทธิ์ อำนาจ สิทธิ เจริญขาดของพระพุทธเจ้าในอายตณนิพพานนบสงฆ์ขอพระองค์ไม่ถ้วน บารมีธรรมของพระปัจเจกพุทธเจ้าทั้งหลาย บารมีธรรมของพระอรหันตเจ้าทั้งปวง ตลอดจนกระทั่งบารมีธรรมของหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ พระมงคลเทพมุนี ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย และบารมีธรรมของคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง จงดลบันดาลให้สิ่งที่หลวงพ่อบุญได้ตั้งความปรารถนาให้ลูกทุกรูป จงเป็นผลสำเร็จ จงเป็นผลสำเร็จ จงเป็นผลสำเร็จ ด้วยอานุภาพแห่งบุญ บารมี รัตมี กำลัง ฤทธิ์ อำนาจ สิทธิ เจริญขาดของผู้มีบุญผู้พ้นแล้วเป็นอัครจรรย จงทุกประการเทอญ ๐

